

diske lande forslag om at sænke myndighedsalderen til 18 år. Forslaget nåede imidlertid ikke at blive færdigbehandlet i rigsdagen og vil påny blive fremsat i foråret 1976.

Europarådet har i en resolution fra 1972 (nr. 29) anbefalet medlemslandene at nedsætte myndighedsalderen, om muligt til 18 år.

I en række vesteuropæiske lande er myndighedsalderen nedsat til 18 år. Det gælder således England, Vesttyskland, Luxembourg, Frankrig og Italien. I Østrig har man en 19 års grænse, medens myndighedsalderen i Schweiz er 20 år, i Holland, Belgien og Spanien 21 år. I Holland overvejes for tiden en nedsættelse til 18 år.

En nedsættelse af myndighedsalderen betyder, at unge i den aldersgruppe, der omfattes af nedsættelsen, bliver selvstændige i økonomisk henseende, idet de uden at indhente samtykke fra værger og evt. overøvrigheden kan råde over deres formue og pådrage sig gældsforpligtelser. Ved overvejelsen af, hvilken myndighedsalder man vil fastsætte, må man afveje på den ene side de unges behov for at kunne påtage sig gældsforpligtelser og frit råde over deres midler, og på den anden side den risiko, der følger af den helt frie dispositionsadgang.

En vurdering af de unges modenhed, erfaring og vurderingsevne må her være afgørende. Denne vurdering beror naturligvis på et skøn, men der er ingen tvivl om, at unge nu om dage i biologisk henseende modnes i en tidligere alder end før i tiden, og at mange unge i 18-års alderen føler sig og behandles af deres omgivelser som voksne. Også socialt modnes ungdommen i disse år tidligere, og de unge er i dag bedre i stand til at vurdere og tage stilling til de problemer, de konfronteres med i hverdagen. Dette ses også af, at de unge i stadigt videre omfang tager del i samfundsdebatten og herigennem er med til at præge udviklingen i samfundet, på arbejdspladserne og i uddannelsesinstitutionerne.

Tiden må derfor nu være inde til også at overlade de unge det fulde ansvar for deres egne økonomiske forhold, hvorfor myndighedsalderen foreslås nedsat til 18 år. Danmark følger hermed anbefalingen fra Europarådet og bringer sig på linie med udviklingen i Sverige og Finland samt i flertallet af de vesteuropæiske lande.

Ændringer, der ikke er påkrævet som en konsekvens af myndighedsalderens nedsættelse, er med enkelte undtagelser udeladt.

Som bilag 1 til forslaget er optaget en oversigt over lovbestemmelser, hvori der anvendes kriterier som »umyndig«, »myndig« eller »mindreårig«, og

for hvilke den foreslåede nedsættelse af myndighedsalderen vil få umiddelbar virkning.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 1.

Aldersgrænsen foreslås nedsat fra 20 til 18 år.

Til nr. 2.

Efter lovens § 3 kan en mindreårig umyndiggøres allerede fra det fyldte 18. år, hvorved den handleevne, der indtræder ved det 18. år, begrænses.

Ved nedsættelse af myndighedsalderen til 18 år mister reglen sin betydning, og den foreslås derfor ophævet. Det vil fortsat være muligt at rejse sag om umyndiggørelse og afsige umyndiggørelsesdekret, før den pågældende fylder 18 år, således at umyndiggørelsen kan indtræde straks fra det fyldte 18. år.

Til nr. 3, 6 og 7.

Ændringerne er redaktionelle som følge af nedsættelsen af myndighedsalderen, idet mindreårige efter forslaget altid er under 18 år.

Til nr. 4.

Reglen omhandlede tidligere spørgsmålet om forældremyndigheden over børn under offentlig forsorg, men har mistet sin betydning ved lov nr. 193 af 4. juni 1964 om børne- og ungdomsforsorg.

Til nr. 5.

Ændringen er en følge af, at myndighedsalderen nedsættes til 18 år.

Efter forslaget vil § 35, stk. 1, fremtidig alene få betydning for personer under 18 år, der har indgået ægteskab.

Til nr. 8 og 9.

Reglerne vil ved en nedsættelse af myndighedsalderen til 18 år blive overflødige for personer mellem 18 og 20 år. Reglerne bibeholdes derimod for de umyndiggjorte.

Til nr. 10.

Reglen foreslås ophævet, da den har mistet sin betydning. Reglen i arveforordningens § 22 om konfirmation af umyndiggjortes testamenter er ophævet ved arveloven (lov nr. 215 af 31. maj 1963), og § 2 om umyndiges oprettelse af ægtepagt i lov nr. 75 af 7. april 1899 om formueforholdet mellem ægtefæller er afløst af § 35 i lov om ægteskabets retsvirkninger (lov nr. 56 af 18. marts 1925).